

DE MOEIAAL FEBRUARI 2009

V.U.: ROB WERKERS
AFGIFTEKANTOOR:
1050 BRUSSEL 5

STUDENTENTIJDSCHRIFT VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL - IN SAMENWERKING MET BSG, STUDIEKRING VRIJ ONDERZOEK EN DIENST CULTUUR

BRUSSEL 7 JANUARI 2008 - De Palestijnse studente Ayda Abdelbari, die normaal eerder dit jaar op de Vrije Universiteit Brussel aan haar doctoraatsverhandeling had moeten beginnen, maar momenteel nog vastzit in Gaza, zal de komende dagen niet bereikbaar zijn. Reden hiervoor is dat haar broer net overleden is. Hij leed aan kanker en mocht ondanks eerder gemaakte afspraken de Gazastrook niet verlaten voor verzorging. De ziekenhuizen in Gaza zijn reeds overbezet met gewonden en hadden ook de middelen niet om hem te helpen. De man is uiteindelijk met enkele pijnstillers thuis overleden.

Ayda Abdelbari is nog steeds bereid de pers te woord te staan, maar gelieve haar enkele dagen te geven om te bekomen van de schok. Haar broer wordt morgen begraven. Vanaf vrijdag kan u proberen opnieuw contact met haar op te nemen.

Wij danken u voor uw begrip.

EDITO :: Politiek neutraal (!)?

Tijdens de laatste weken van het vorige semester, toen de sans-papiers nog een hot topic waren aan deze universiteit, nestelde zich een netelig probleem in onze eigenste studentenraad. In de wandelgangen werd steeds luider gefluisterd dat de studentenraad snel een positie tegenover de sans-papiers diende in te nemen. Onmogelijk, zo bleek. Binnen de studentenraad vond het kamp van het LVSV dat de academische wereld niet dé plek was om deze mensen een spreekbuis te geven. Het andere kamp, dat van het ALS, wou de acties van de sans-papiers juist verdedigden. Deze ideologische ping-pong discussie werd trouwens niet alleen in de wandelgangen van de VUB gevoerd. In de loopgraven van de facebook-community (lees de facebook-groepen) werd de discussie na de schooluren gewoon verdergezet. Ook hier werd het probleem niet opgelost en uiteindelijk bleef een uitgesproken positiebepaling vanwege de studentenraad gewoon achterwege.

U kan, en mag deze besluiteloosheid spijtig vinden maar daar gaat het in feite niet om. Eigenlijk legt deze kwestie een ander en dieper gelegen vraagstuk bloot. Vandaag moet men zich durven afvragen in hoeverre een studentenraad - en bij veralgemening een universiteit - zich nog een politieke mening kan toe-eigenen? Zonder het ALS (of zonder het LVSV) had onze studentenraad (paradoxaal genoeg) wel degelijk politiek kleur bekend, maar een dergelijk scenario strookt niet met de feiten. De realiteit is dat het universitaire debat (of dit nu in de studentenraad of onder bevriende rectoren wordt gevoerd) steeds vaker gestructureerd wordt rond de woorden 'pluralisme' en 'management'. Typerend voor deze tijd is waarschijnlijk dat niemand nog stil staat bij de betekenis van deze twee (mode)woorden, maar hier bij De Moeial wensen we ze weldegelijk onder de loop te nemen.

Het eerste modewoord: 'pluralisme' vormt meteen het eerste struikelblok. Niet alleen krijgt dit zelfstandige naamwoord steeds vaker een ongedwongen werkwoordelijk karakter, het neemt tegelijk een bijzondere plaats in, in het hart van elke student die aan de VUB studeert, studeerde en ooit nog zal studeren. Eind jaren '60 was de VUB één van de eerste onderwijsinstellingen die prat ging op zijn pluralistische overtuigingen en ze meteen ook gebruikte als ideologisch fundament voor de bouw van de hele instelling. Zou het van zuivere navelstaarderij getuigen, mochten we nog steeds geloven dat de VUB de enige instelling is die tegenwoordig het pluralisme huldigt? Misschien, een andere mogelijkheid is dat het woord 'pluralisme' tot een uitgehold begrip is verworden. Een gratis modewoord dat al te vaak gelijk gesteld wordt aan het resultaat van de deling van de grootste gemene deler met een optelsom van verschillende perspectieven. Het gebruik van het woord 'pluralisme' resulteert al te vaak in een waaier van grijze oplossingen en compromissen, waarbinnen het misschien veilig spelen is, maar waar uiteindelijk geen enkel maatschappelijke probleem op een interessante of relevante manier aan getoetst kan worden.

De universiteit is in het verleden nochtans altijd de broedplaats geweest voor maatschappelijke (r)evolutie, ook al werd deze niet altijd door het hele academische establishment op gejuich onthaald. Verwijzingen naar mei '68 liggen voor de hand maar tegelijk bewijst de 'Leuven Vlaams'-periode dat niet iedereen op één dag flamingant werd. Een ander voorbeeld vinden we in de recente rellen aan de Griekse universiteiten. De rellen in Griekenland onthullen een hechte symbiose tussen de academische en de politieke wereld. Echter, niet elke Griekse student of professor gedroeg zich als een ware anarchist, of sympathiseerde met de relschoppers. Edoch was er voor de academische gemeenschap een duidelijke rol weggelegd. De Griekse universiteitscampus deed diens als een open forum waar iedereen zijn mening kon ventileren. Het hele proffenkorp legde meermaals het werk neer - niet omdat ze de relschoppers steunden - maar wel om aan te geven dat ze de harde aanpak van de Griekse politie niet goedkeurden.

Pluralisme beperkt zich met andere woorden beter tot het uitzetten van krijtlijnen, waarbinnen het maatschappelijke en academische debat openlijk gevoerd kan worden. De universiteit moet enkel garanderen dat er een open discussie gevoerd kan worden. Dit betekend niet - ik herhaal - dat iedereen zich achter een enkel perspectief hoeft te scharen, het betekend enkel dat iedereen de plaats en de mogelijkheid krijgt om zijn zegje te doen.

Ook het tweede modewoord/struikelblok: 'management' hangt trouwens nauw samen met de hier gegeven invulling van het woord 'pluralisme'. Bovendien krijgt het binnen het hoger onderwijs steeds vaker een erg agressieve bijklank. Bewijzen kan u terugvinden bij de Leuvense collega van De Knop, die de verlenging van zijn rector-mandaat op zijn buik kan schrijven door een zogenaamd 'tekort' aan 'managementcapaciteiten'. Aan de andere kant is het tegelijk al te naïef om te geloven dat in het tijdperk 'Van den Bossche - Oosterlinck' het woord 'management' nog een andere betekenis kan krijgen. Elke rector moet vandaag kijken hoe hij zo veel mogelijk geld (uit te drukken in studenten) naar zijn universiteit kan lokken. Uitgesproken ideologische kenmerken worden vanuit deze optiek dan ook het liefst tot een minimum beperkt om zo niemand tegen de schenen te schoppen en om zo een breed publiek aan te spreken. Vandaag valt 'pluralisme' met andere woorden samen met 'management'. Goed 'management' betekent dat universiteiten geen kleur meer kunnen bekennen en hierdoor allemaal een beetje bleekjes, een beetje kleurloos, worden. Terecht vraagt men zich af of het deze kleurloosheid is die aan de basis ligt van het algemeen tekort aan studenten-engagement...

Maar maak je vooral geen zorgen. De Moeial blijft nog altijd zijn onbegrepen surrealistische, populistische en pluralistische zelve, al was het maar om onze sterfelijkheid te bevestigen. Om af te sluiten melden wij ook dat we vanaf volgend nummer vrijwillig gaan samenwerken met 'The Stanford Chaparral'. Een van de betere studentenmagazines van deze bekende Ivy-league universiteit uit San Francisco. Het bewijst meteen dat een "samenwerkingsovereenkomst" niet enkel met Gent of Leuven hoeft te worden afgesloten.

**Groeten en tot een volgende De Moeial
Piet Van de Velde**

INHOUD :: CONTENU

(4) GAZA-CONFLICT
ONTMANTELD

(6) AWA IN EEN
OVERGANGSFASE

(9) OPEN BRIEF AAN BART
DE WEVER

(10) KWALITEITSZORG &
L'ORIGINE DU MONDE

(12) GILBERT SHELTON IS
ALIVE (AND WELL) AND
LIVING IN PARIS

(15) POETRY

(16) DE MOEIAL REVIEW:
ROCKRACE 2009

(20) KENNETHBOS
IS BOOS ...

(22) AMUSEEVOUS ??

(23) LEZERSBRIEF

(24) ACHTERFLAP (DUH)

GAZA - CONFLICT

Spijtig genoeg zal het onderwerp waar we het over gaan hebben niet al te veel rooskleurige perspectieven bieden. Ik wil het namelijk hebben over de uitzichtloosheid van het conflict in Israël/Palestina, een conflict waar alweer een nog tragischer hoofdstuk aan toegevoegd wordt.

De uitzichtloosheid van dit conflict ligt hem erin dat de invloedrijkste actoren zich verder dan ooit van een constructieve oplossing naar een vreedevolle situatie, waarin zowel de Palestijnen als de Israëliërs zich op een of andere manier in kunnen vinden.

andere kant zou men in de Westerse media en diplomatieke kringen moeten erkennen dat het argument dat Hamas gebruikte om het staakt het vuren op te heffen – al was het een slechte beslissing aangezien de Palestijnse bevolking niets te winnen heeft bij deze opheffing van het staakt-het-vuren – een rake bal sloeg. Zij beweerden het op te heffen omdat het in weze toch niet gerespecteerd werd door Israël. Israël had de Gazastrook reeds vaak afgesloten van humanitaire hulp, brandstof en voedsel en ook het leger kwam enkele malen in de gazastrook en doodde enkele mensen. Het staakt-het-vuren werd dus al niet meer gerespecteerd op het moment dat Hamas het formeel ophief.

Dan is er natuurlijk ook de Israëlische kant van de huidige escalering van het conflict. De eerste, meest directe reden is een reactie op de opheffing van het staakt-het-vuren door Hamas dat ze zelf niet respecteerden. Nu willen ze de wortels van dit probleem aanpakken en Hamas volledig uitroeien. Waarschijnlijk zou Palestijnen substantiële perspectieven bieden veel schadelijker zijn voor extremistische bewegingen die kleine raketjes gooien of zelfmoordaanslagen plegen, dan de bevolking die hen verkozen heeft te bombarderen. Daarnaast zijn er interne politieke beweegredenen. Tipiz Livni wil nog altijd graag premier worden na de verkiezingen die in februari vervroegd gehouden werden omdat de huidig premier Olmert in opspraak kwam als gevolg van een corruptieschandaal. Toen dit schandaal uitlekte, kreeg Livni reeds de kans om een nieuwe regering te vormen waarin zij premier zou worden, maar deze poging mislukte. Nu vreest haar partij Kadima de conservatieve oppositie van onder andere Likud die de regerende coalitie verwijt niet hard genoeg op te treden. Met andere woorden, deze militaire actie maakt deel uit van de verkiezingscampagne van 'progressieve' Israëlische politici om hun havik-kwaliteiten aan de Israëlische kiezer te tonen.

Een ander belangrijk feit is dat aan deze militaire actie een maandenlange planning vooraf is gegaan. We kunnen dus niet uitsluiten dat de 'prikken' die Israël uitdeelde gedurende de laatste maanden als doel hadden een opheffing van het staakt-het-vuren uit te lokken aan de kant van de Palestijnen. Dat aan dit conflict een minitieuze planning is voorafgegaan en dat het zeker niet om een loutere vergelding van de bombardementen gaat, valt op te maken uit het feit dat Israël er geen doekjes om wond en bij het begin van de militaire actie meedeelde dat ze minstens enkele weken zou duren en ze de Gazastrook hermetisch afgesloten hadden: een corridor van twee kilometer omheen de Gazastrook waar slechts sporadisch humanitaire hulp doorkomt (die ook niet veilig is voor Israëlische

UZI
9 mm semi-automatic
PISTOL
Cat. No. 00.091.0000

De oorlog die even voor Kerstmis van start ging, begon volgens Israël toen de Hamas eenzijdig het staakt het vuren ophief en geïmproviseerde raketten lanceerde richting Israël. De reactie van het Israëlische leger was en is zeer hard. Ze begon met een zevental dagen van luchtbombardementen, gevolgd door een grondoffensief. Een week later zijn er reeds meer dan 500 doden gevallen in Palestina, waaronder veel weerloze burgers. Aan Israëlische zijde zijn er om en bij de 5 doden gevallen. Israël wordt er dan ook van verweten buitenproportioneel geweld te gebruiken.

Indien we naar de Palestijnse zijde van het conflict kijken, kunnen we ons ernstige vragen stellen bij de tactieken van Hamas zoals de raketten die ze naar Israël schieten. Volgens Israëlische bronnen zouden ze zich nu verschuilen in dichtbevolkte plaatsen en ziekenhuizen. Natuurlijk heeft Hamas zijn eigen agenda en proberen zij met hun harde optreden de steun van de Palestijnen te verkrijgen en deze van de Fatah en zijn president zonder staat Abbas te verkleinen. Langs de

ONTMANTELD

bombardementen) en zeker geen journalisten. Hierdoor tracht Israël de controle te bewaren over hun imago in de berichtgeving omtrent dit conflict en te voorkomen dat de wereld bijvoorbeeld beelden te zien krijgt van bombardementen op volkswijken waarbij massaal kinderen sterven en gewond

raken. Het feit dat er geen journalisten binnengelaten worden, is een reden om wantrouwig te zijn over de informatie die het Israëlische leger zelf verspreidt.

En dat er hiervoor ernstige redenen zijn werd duidelijk toen de Israëlische krant Haaretz melding maakte van het gebruik van fosforbommen in de Gazastrook. Deze mogen volgens de Conventie van Genève enkel gebruikt worden om een rookgordijn op te trekken en dus niet om rechtstreeks slachtoffers mee te maken. Indien zou blijken dat het Israëlisch leger fosforbommen heeft gebruikt in bewoonde gebieden, zouden de verantwoordelijken voor deze bombardementen in Den Haag aangeklaagd moeten worden wegens oorlogsmisdaden. Dit is natuurlijk niet vanzelfsprekend om na te gaan, daar het leger de Gazastrook hermetisch afsloot tijdens het beleg.

Het uitzichtloze aspect van deze oorlog en het hele conflict dat reeds 60 jaar duurt, ligt hem in het feit dat of Hamas nu een perverse strijd voert of niet, de bal niet in hun kamp ligt. Ze niet bij machte een weg uit dit conflict te creëren. (Ze zouden zich natuurlijk een pak constructiever kunnen opstellen en een onbevlekt moreel blazoën als troef kunnen uitspelen, maar zelfs indien ze dit wel zouden doen is het zeer onwaarschijnlijk dat Israël over de brug zou komen met substantiële toegevingen in

vredesonderhandelingen.) Dit is geen legitimering van de strategie van Hamas, maar we kunnen wel vaststellen dat na elke slag die Israël de Palestijnse beweging toebrecht, dit nooit een stap richting vrede was. In tegendeel, het resulteerde in een radicalisering en een stijging van de politieke wil om zich tegen de politiek van Israël ten opzichte van de Palestijnen of tegen Israël zelf te verzetten. Om een voorbeeld te geven: 70.000 mensen in Iran schreven zich in om zelfmoordaanslagen te plegen tegen Israël en vroegen hun regering om deze te organiseren. Hoe meer Israël zijn militaire machtspositie uitspeelt, hoe diffuser, moeilijker te vatten (letterlijk en figuurlijk) en ondergrondser het protest wordt.

De bal ligt in het kamp van Israël zelf, de V.S. en in mindere mate Europa. De onwil om van de militaire logica af te stappen, die het verzet alleen maar ondergronds maakt en radicaliseert, is dus een onwil om een duurzame oplossing voor dit conflict te vinden. Een belangrijk obstakel hierbij is de zeer invloedrijke Israëlische lobby in de V.S. die erover waakt dat de V.S. zijn pro-Israëlische koers bewaart. Toen John Mearsheimer, een doorwinterde realist in het domein van de internationale betrekkingen en dus niet meteen een vredesduif samen met Steve Walt in 2006 het artikel "The Israël lobby and U.S. Policy" publiceerden, waarin ze stelden dat het niet langer in het belang van de V.S. was om het huidige Israël te steunen, veroorzaakte dit een golf van woede en protest in de Amerikaanse publieke opinie. Later maakte de Nederlandse vrijzinnige omroep een documentaire hierover waarin ex-regeringsadviseurs de auteurs gelijk gaven, maar dat het in de V.S. neerkomt op politieke zelfmoord om van de pro-Israëlische koers af te wijken. Dit is de ware uitzichtloosheid van de situatie: de constatering dat diegenen die bij machte zijn het conflict in een vreedzamere richting te sturen zelf geen stappen in deze richting durven nemen. Natuurlijk zeggen ze dat ze dat wel doen en dat het door de niet-constructieve houding van de andere partij genoodzaakt is hard op te treden. Maar dat is op zijn zachtst gezegd een erg kortzichtige houding. De politieke realiteit blijft dat de personen die zich op posities bevinden waarin ze over het gewicht beschikken om een oplossing te creëren voor dit conflict meer aan de korte termijn denken - lees (her)verkiezing - dan op de lange termijn en dus aan de duurzame oplossing genaamd vrede.

FRANK VAN AARSCHOT,
 OUD VOORZITTER VRIJ ONDERZOEK

AWA

Toen het Westen slechts een samenleving was die niet rijker was dan de rest, waren er andere drijvende krachten. Op een dag werd het Westen echter de belangrijkste. Samenlevingen pasten zich aan het Westen aan en probeerden zich te integreren. Westerse uitvindingen deinden over de hele wereld uit. Het westerse denken werd door velen zelfs spontaan overgenomen. Op een destructief snelle manier werd op deze manier een gigantische rijkdom aan menselijke culturen deze wereld ontnomen. Meer en meer mensen gingen voor eenzelfde systeem produceren en van dat systeem consumeren. Hoe men het draait of keert, de explosieve economische groei van de laatste eeuw is eigenlijk bijzonder slecht geweest voor het behoud van onze globale culturele rijkdom. Wolkenkrabbers hebben de wereld veroverd, samen met de stropdas.

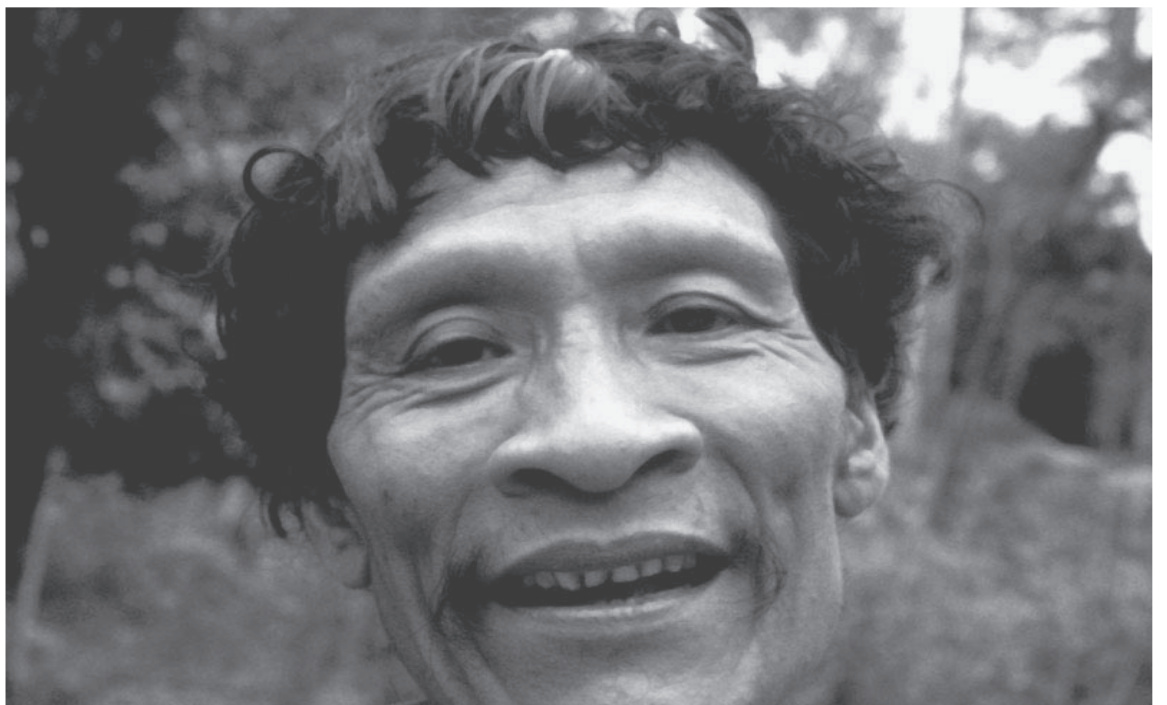
Slechts weinig samenlevingen kunnen of konden aan dit systeem ontsnappen. Als dit al lukte was dit meestal in absolute isolatie: nomaden in Afrika, bepaalde landbouwgroepen in Azië en sommige indianen op het Amerikaanse continent. Tot de dag van vandaag worden deze groepen geconfronteerd met onze moderne economie, technologie en cultuur. Kortom, het hele systeem waarin wij vandaag leven. De bruske overgang, van niet-kapitalistisch naar kapitalistisch verloopt nooit vlot, zeker

op sociaal en mentaal vlak. Vandaag zitten de Awa in een dergelijke aanpassingsstrijd. De Awa, een vergeten indianenstam in Ecuador, probeert nu mee te draaien in onze moderne kapitalistische maatschappij.

De watte?

De Awa zijn het enige overgebleven volk ten westen van de Andes in Ecuador dat lange tijd kon ontsnappen aan de kolonisatie en de moderne staat. Iedereen spreekt er nog Awa Pit. De jongere generaties spreken ook Spaans, in de hoop hun geboortestreek ooit te kunnen verlaten. Dit is eigenlijk een teken dat zij al in onze maatschappij verankerd zitten. Awakinderen gaan vandaag ook naar school. Het concept 'school' komt traditioneel gezien niet voor in het Awa-woordenboek, om de simpele reden dat men al doende leert jagen, verzamelen en gebruiksvoorwerpen maken. Hun leefgebied spreidt zich uit over enkele Colombiaanse provincies en drie Ecuadoraanse provincies: Imbabura, Carchi en Esmeraldas. Hun gronden bevinden zich tussen de 600 en de 1500 meter boven het zeeniveau. Deze regio is bijzonder vochtig en warm, wellicht dat de conquistadores daarom niet zo moeilijk deden om hun bestaan. Anders dan vele andere Amero-indiaanse volkeren

in een overgangsfase

leven zij tot de dag van vandaag niet in dorpskernen. Ze wonen met hun uitgebreide familie in kleine clusters, vaak drie of vier uur wandelen van elkaar. Om toch enkele zaken te kunnen regelen, komen zij om de twee of drie weken bij elkaar, waarbij de afgesproken datum, mond aan mond wordt doorgegeven.

Gezien hun gemarginaliseerde positie binnen het land, is er maar weinig gekend over de geschiedenis van de Awa. Tot de jaren '60 zouden zij voornamelijk van jagen, verzamelen en zeer kleinschalige landbouw hebben geleefd. Vanaf de jaren '60 schakelden zij volledig over op landbouw. Sindsdien ging het met hen alleen maar bergaf. Hun voornaamste voedingsbron was de Chiro (uitgesproken als tsjiro), een kleine banaan die men bakt of kookt wanneer die nog groen is. Fruit, maniok, suikerriet en enkele andere knollen vulden het dieet destijds aan. Tatabra, een soort wild zwijn, en enkele andere wilde dieren vormden een welkome aanvulling op het toch al gevarieerde menu. Deze rijkdom aan verschillende planten en dieren schonk hen gedurende jaren gezondheid. Traditionele jagers-verzamelaarsamenlevingen hebben een brede voedselbasis, en zijn daarom minder kwetsbaar voor de grillen van Moeder Natuur dan landbouwersamenlevingen. Landbouwersamenlevingen hebben een kleiner palet aan producten waarop zij kunnen terugvallen bij een misoogst.

Doordat de Awa onder invloed van het Westen massaal overschakelden op landbouw, leren zij nu voor het eerst het probleem van de misoogst kennen.

Overgang

De traditionele Awa-levensstijl is vandaag niet langer houdbaar. Om aan bepaalde gebruiksgoederen te komen is er geld nodig. De buitenwereld heeft een nood gecreëerd aan zaken die voordien niet wezenlijk geacht waren binnen een jagers-verzamelaarsamenleving. Om geld te bekomen zijn de Awa commerciële landbouwproducten beginnen te telen. De Awa houden zich vandaag voornamelijk bezig met houtkap en het telen van naranjilla, 'lulo' in het Nederlands, een exotische vrucht. Dit geeft hen echter niet voldoende middelen om binnen een consumptiecultuur te overleven. Echter, omdat hun bestaan vandaag louter op het commerciële gericht is, hebben zij geen tijd meer om te jagen of voedsel te verzamelen. Er is hierdoor te weinig voedsel om van te leven. Bovendien zijn zij hierdoor meteen ook hun diversiteit aan voedsel kwijt.

Het erge aan dit hele verhaal is dat deze landbouwactiviteiten plaatsvinden zonder enige voorkennis en op een totaal

ongeplande en onverantwoorde manier. Doordat de Awa tot zeer kort geleden jagers-verzamelaars waren, hebben zij geen voorkennis met betrekking tot landbouw. Dit in tegenstelling tot andere landbouwvolkeren, die wel een zeker evenwicht leerden bewaren met hun omgeving. De onwetendheid over de kostbaarheid van het woud en het gebruik van chemicaliën is enorm. Binnen een commerciële logica is het bos immers niet belangrijk, maar wel wat men er uit kan halen (in termen van geld dan toch). De gevolgen op middellange termijn zijn desastreus. Ontbossing en erosie zullen in de toekomst de fragiele vruchtbare gronden van deze streek wegspoelen. Soorten zullen verdwijnen. Ecuador, niet voor niets het land van de biodiversiteit genoemd, kent unieke primaire wouden waar tientallen niet-geregistreerde plantensoorten groeien. De Awa-gronden zijn in dit opzicht dus eigenlijk zeer kostbaar.

Sociale Gevolgen

Pas sinds 1985 worden de Awa officieel als afzonderlijke etnie erkent. Daarvoor werden hun ancestrale gronden gretig ingelijfd door boeren en bedrijven. Sinds enkele jaren schenkt de Ecuadoraanse overheid hen de nodige aandacht. Echter tot op de dag van vandaag blijven de uitgestrekte wouden een aantrekkelijke bron voor madereras, bedrijven die handel drijven in luxehout. Ook de vele minerale rijkdommen trekken Westerse conglomeraten aan. Ik vertel u niets nieuws als ik opmerk dat dit afgrijselijke situaties teweeg zou brengen mocht men op Awa-gebied grootschalige mijnbouw toelaten. Herinner u de beelden van Congolese of Boliviaanse mijnen, en de vervuiling die door grote petroleummaatschappijen in landen als Nigeria of Venezuela werden aangericht. Dit, even vermelden, is de verscheurende keuze waar de Latijns-Amerikaanse presidenten voor staan: sociale vooruitgang gefinancierd met het geld uit de minerale exploitaties of het behoud van natuur, cultuur, identiteit en bevolking.

Een van de belangrijkste zaken die nu op het spel staan zijn de oude tradities van de Awa. Meer dan duizenden jaren mondelinge overleveringen, muziek en kunst lopen het risico om straks verloren te gaan. De aantrekkingskracht om mee te stappen in het systeem waarin onze wereld zich nu bevindt, is groot. Dit betekent dat de jonge Awa de traditionele kunstvormen (o.a. dans en muziek) meer en meer verlaten en overstappen naar cumbia en reggaeton. Jonge Awa willen vandaag ook internet, televisies en hun eigen iPods Caminosod; hun goed recht, neen? Net zoals Chinese kalligrafie of de laatste Franse tonnenmakers, is het verlies van de tradities van de Awa een rijkdom die men onze planeet ontnemt. Niets duurt eeuwig, maar dit neemt niet de mogelijkheid tot een kritische houding tegenover dit verlies - of behoud - weg.

Een deel van dit verlies gaat onvermijdelijk samen met het binnensluipen van typische westerse producten in het gebied, zoals alcohol. Niets nieuws, denk maar aan het karikaturale vuurwater bij de Noord-Amerikaanse indianen. In een samenleving die echter geen alcoholtraditie heeft, ontwricht alcohol alle vroegere evenwichten.

De enorme druk om zo goed mogelijk een inkomen voor de familie te voorzien (een quasi onmogelijke opdracht), brengt een ook nog een ander en voordien ongekend fenomeen de gemeenschappen binnen: voedselstress. Dit is een eigenlijk vicieuze cirkel. Een gebrek aan voldoende voedsel is nefast, dus compenseert men met - bizar genoeg - nog meer voedsel

van een duidelijk mindere kwaliteit. Des te drukkender de situatie wordt, des te meer zij goedkoop, weinig voedend, 'westers' voedsel moeten en willen eten, net zoals iedereen.

Andere gevolgen van de overgang die zij meemaken treffen vooral de ouderen en de kinderen. Veel kinderen zijn ondervoed en/of kampen met darmparasieten. Een te eenzijdig dieet van rijst (aangekocht of geschonken door de overheid) en Chiro heeft hun immuuniteitsstelsel ontregeld. Hun vroeger zo gevarieerde menu zorgde er voor dat zij een sterke weerstand hadden. Leishmaniasis (googlet u het alsjeblieft op), een ziekte die wordt doorgegeven door muggenbeten, kwam vroeger, volgens mondelinge overlevering, minder tot uiting, hoewel het virus wel in deze streken aanwezig was. Nu is het een zwaar problematische ziekte in de regio.

De overheid

Sinds kort schenkt de overheid duurzame hulp aan de Awa. Vroegere hulpprogramma's waren verre van optimaal en helemaal niet duurzaam. Gewoonweg rijst en spaghetti naar de regio brengen was niet langer een houdbare oplossing. De regering besloot daarom om voortaan vooral duurzamere projecten te steunen. De nieuwste programma's van de VN en verschillende Ecuadoraanse ministeries zijn gericht, en respecteren de oude tradities van de Awa veel meer. Zo werd recentelijk in drie verschillende centra uitgelegd en getoond hoe men een meer gediversifieerde tuin aanlegt, hoe men 'compost toilets' moet maken en hoe men zuinige houtkeukens kan bouwen. Dit alles om rechtstreeks en op lange termijn de levensomstandigheden te verbeteren.

De regering heeft ook verschillende projecten rond gezondheidszorg lopen in de regio. Zo worden enkele leden van de gemeenschap medisch opgeleid en kunnen zij hulp verlenen aan hun eigen stam. Westerse geneeskunde is echter niet in samenspraak met de traditionele levenswijze van de Awa. Voor hen was de natuur een bron van gezondheid, iets wat vaak haaks staat op de westerse geneeskunde. Als overheid is het goed dit soort van programma's te steunen, maar eigenlijk zorgt het allerminst voor het behoud van de Awacultuur. Het versnelt en versterkt enkel het overgangsproces.

Dos Caminos

Twee paden bieden zich aan. Het ene duurzaam, het andere niet. Ofwel proberen de Awa samen met de hulp van de overheid op lange termijn een strategie uit te bouwen, met respect voor de tradities en de omgeving. Vanuit deze filosofie geeft de grond alles wat men nodig heeft voor een gezond leven. Een evenwicht met de omgeving, maar ook met de maatschappij waarvan zij eigenlijk niet leven, is dan essentieel. Ofwel gaan de Awa in tegen hun eigen tradities en proberen zij op een zo snel mogelijke manier te integreren in de huidige maatschappij, met alle sociale catastrofes van dien. Eenmaal geïntegreerd zullen zij dan hoogstwaarschijnlijk een gemarginaliseerde, arme groep Spaanssprekende landbouwers worden en blijven, zoals het gros van de Amero-Indianen trouwens.

*Miguel Torske en Jeroen Derkinderen
Uw Zuid-Amerika Watcher*

Geachte Heer De Wever,

de voorbije weken deden uw uitspraken en schrijfsels heel wat stof opwaaien in het medialandschap. Dat politici een loopje nemen met de realiteit doet op zich niet verbazen, maar u dreef het in deze discussies toch wel erg ver. Dat u zich als geschiedkundige de vrijheid toe-eigende om het historisch paneel wat te herschilderen is uw goed recht, maar het verbaast toch dat u hierbij zo openlijk de pen van de politicus hanteerde. Het is begrijpelijk dat u zich aangevallen voelde door dhr. Torfs' uitspraken omtrent het conservatisme. U heeft zich immers de laatste jaren opgeworpen als het lichtend boegbeeld van de conservatieve heropleving. Dat u zich vervolgens laat verleiden tot een ongefundeerd en ondoordacht discours over geschiedkunde en ideologie is echter een intelligent man onwaardig.

Uw uitspraken over het nationaalsocialisme zijn in de Standaard al van een uitgebreid wederwoord voorzien, toch wens ik hier nog enkele kanttekening bij te maken. Het valt op dat de totale maakbaarheid van de mens en de samenleving waarnaar u refereert, haaks staat op het door de NSDAP gehanteerde gedachtegoed. Het zal u niet ontgaan zijn dat hun discours bol stond van de referenties naar begrippen als 'rassenhiërarchie' en 'volksaad'. Verder is het aandeel van de conservatieve vleugel van de Duitse politiek in de opmars van de NSDAP genoeg gedocumenteerd om uw gespeelde verbazing hierover als revisionisme te catalogeren. De Deutschnationale Volkspartei zal u zich ongetwijfeld nog herinneren? Het nieuwe vehikel van Tom Cruise (Valkyre) over Von Stauffenberg verandert hier niets aan. De man blijft een aristocraat met autoritaire sympathieën, niet bepaald het uithangbord voor de Vlaamse conservatieve beweging naar mijn inziens.

Al enkele jaren ageert u voor een herwaardering van het conservatieve gedachtegoed. Iets wat naar mijn mening lovenswaardig zou kunnen zijn, mocht u zich daarbij niet in een ongeloofwaardige slachtofferrol wentelen. Dat u geen voorstander bent van de erfenis van 'soixant-huit' is alom bekend, het stoort echter wel wanneer u als een moderne Don Quichot ten strijde trekt tegen de windmolens van hun overwinning. Laten we hierbij klaar en duidelijk zijn, uw succes is het ultieme bewijs van de nederlaag van '68. Uw campagne lijkt de ultieme verwezenlijking van de spektakelmaatschappij te representeren. Traditie kan, en moet, men enkel op een praktische basis benaderen. Respect voor traditie zonder goede gronden klinkt als een holle grap. Uw oproep tot het respecteren van de traditie als oplossing voor onze maatschappelijke kwalen mag dan wel zijn wortels hebben bij Edmund Burke, u hebt zelf toegegeven dat zijn 'ideologische antipode' -

Rousseau - uiteindelijk zijn gelijk haalde. Burke's verdediging van de wijsheid van traditie bleek toen geen hout te snijden, maar u wilt ons er nu van overtuigen dat dit wel zo is? Ik zou u hierbij dan willen oproepen om dan wat meer respect te tonen voor de tradities van uw opleiding. Dat u zich geroepen voelt om klaar en duidelijk als een politicus uitspraken te doen over een historisch verleden, maar tegelijkertijd uw politieke idealen kruid met vage omschrijvingen als 'sociale basiswaarden' voelt wrang aan. Ik wil echter best geloven dat het een moeilijke dichotomie is om mee te werken.

Ach, zoals het oude Romeinse dictum luid: "Mundus vult decipi, ergo decipiatur"

Hoogachtend,
Nathaniël Bovin

X

Kwaliteitszorg & l'Origine du Monde

Eén van de eerste nieuwsbrieven van het jaar 2009 kopte: "NVAO accreditaties bevestigen de kwaliteit van de VUB". De kwaliteit van het onderwijs is een materie waar al veel over geschreven werd... maar wat zijn dat nu eigenlijk, die accreditaties, en hoe verhouden ze zich tot de kwaliteit van het onderwijs?

Het NVAO - voluit de Nederlands Vlaamse Accreditatie Organisatie - houdt zich in feite bezig met het definiëren van een algemene maatstaf voor alle opleidingen in het Hoger Onderwijs in Vlaanderen en Nederland. Het verkrijgen van een accreditatie voor een instelling is noodzakelijk om een vergelijkbare & kwaliteitsvolle bachelor- en/of masteropleiding te kunnen inrichten (maar ook om aan de kassa te passeren).

Het nut en het belang van het NVAO past volledig in de Bologna-akkoorden. De accreditaties garanderen dat het behaalde diploma een internationale herkenbaarheid op de arbeidsmarkt geniet. Anders gesteld verzekeren de accreditaties dat elke opleiding - of die nu in Gent, Leuven, Brussel of Antwerpen werd gevolgd - over eenzelfde basiskwaliteit beschikt. Bovendien zorgt het er voor dat een student gemakkelijk en zonder enig probleem kan overschakelen tussen twee instellingen en bijvoorbeeld zijn bachelordiploma Burgerlijk Ingenieur in Brussel kan behalen om vervolgens voor het masterdiploma naar Gent te verkassen. Maar wat is de echte waarde en betekenis van al deze

accreditaties? Is het niet zo dat de beste evaluaties door de onderwijsinstelling zelf worden georganiseerd? Evaluaties waarin de studenten zelf betrokken worden zijn toch veel betrouwbaarder dan de mening van een of andere expert die de universiteit in kwestie eigenlijk niet echt kent. Dergelijke studenten-evaluaties worden ook in internationale rankings

gebruikt. De mening van de student vertaalt zich in dergelijke rankings altijd in een zeer belangrijke parameter. Steevast polsen internationale ratingbureaus naar de tevredenheid van alumni maar ook naar die van het huidige studentenpubliek.

Nu wordt de VUB - vaak zelfs volledig Politiek neutraal (!)? - met trots geprezen voor de kwaliteit van zijn onderwijs-evaluaties. Het betreft de door iedereen gekende internetenquête die

elke student op het einde van elk semester (verplicht) moet invullen. In deze enquête wordt de student gevraagd om alle aspecten van de gevolgde opleidingsonderdelen te beoordelen. De resultaten worden omgezet naar een cijfer op twintig. Deze score wordt vervolgens in een 'vijf punten-schaal' onderverdeeld, gaande van 'zeer slecht' tot 'zeer goed'.

De uiteindelijke resultaten kunnen opgesplitst worden in twee afzonderlijke beoordelingen. Allereerst is er sprake van een signaalbeoordeling (uitgedrukt in een categorie, e.g. 'goed').

Deze signaalbeoordeling stemt overeen met het 33ste percentiel op de beoordelingsschaal, m.a.w. het signaal drukt de opinie uit van minstens 1/3 van de groep studenten die het opleidingsonderdeel evalueerden. Wanneer dit signaal "slecht" (minder dan 10/20 voor de prof), of "zeer slecht" (minder dan 5/20) is, spreek men van een probleemsignaal. Onmiddellijk wordt er dan een opvolgingsprocedure gestart, in samenwerking met de vice-rector voor onderwijs en de decaan van de faculteit waar het bewuste vak gedoceerd werd. De tweede beoordeling is een gemiddelde beoordeling (uitgedrukt in een cijfermatige score en in een categorie). Deze tweede beoordeling drukt de gemiddelde tevredenheid van alle studenten van het opleidingsonderdeel uit. Hier zie je al duidelijk de terugkoppeling naar de algemene tevredenheid bij de student.

Helaas begint het vanaf hier ook allemaal een beetje te veel op L'Origine Du Monde van Gustave Courbet te lijken. U kent het wel, het schilderij waarop enkel een vagina te zien valt. Toen Gustave Courbet het schilderij verkocht aan een Turkse diplomaat, een verzamelaar van erotische schilderkunst, verborg deze nieuwe eigenaar het door er een ander schilderij voor te hangen. Er heerste lange tijd een taboesfeer rond het werk. Volgens velen vervaagde de grens tussen pornografie en schilderkunst wanneer men naar dit doek keek. Zelfs toen het schilderij uiteindelijk in handen viel van de beroemde psychoanalyticus Jacques Lacan, vroeg die aan zijn schoonbroer om een soort gordijn te schilderen waar het onderliggende doek nog slechts vaag op viel te herkennen. Lacan organiseerde vervolgens af en toe avonden waarop hij een zeer geprivilegieerd iemand uitnodigde en het origineel van Courbet aan hem onthulde. Het verband tussen de onderwijsevaluatie en de manier waarop Lacan naar L'Origine Du Monde keek is treffend. De algemene resultaten van de enquête kan u weliswaar terugvinden - indien je een uurtje de tijd hebt om ze te zoeken op de website - maar wat er met de opvolgingsprocedure gebeurt is onduidelijk. Van transparantie is eigenlijk geen sprake. Vooral naar de bevindingen van de follow-up procedure, die opgestart wordt na een negatieve signaalbeoordeling, blijft het gissen. Duiding, over wat er precies aan de hand is blijft uit. Deze informatie is enkel toegankelijk voor een beperkt gezelschap geprivilegieerden - net zoals bij Lacan en zijn L'Origine Du Monde, destijds.

Langs de ene kant is deze mystiek te begrijpen. Het gaat hier nog altijd om iemands academische carrière. Zeker met de

zaak Thevissen nog vers in het achterhoofd is het begrijpelijk dat vooraanstaande academici kleine professionele probleempjes liever uit het nieuws willen houden (tenzij er geen weg terug meer is). Een andere verklaring kan mogelijk liggen in het feit dat het publiekelijk maken van sommige problemen niet alleen negatief kan uitdraaien voor de professor in kwestie maar ook voor het imago van de universiteit in het algemeen. Langs de andere kant is dit de prijs die we betalen omdat we nu eenmaal van professoren, competente lesgevers verwachten. De kwaliteit van het onderwijs kan niet langer gemeten worden op basis van de kwaliteit van het geleverde onderzoek. Het is ook zeer goed mogelijk dat er een zekere vrees bestaat bij het academisch personeel over de betrouwbaarheid van de beoordeling. De vrees voor mogelijke represailles is reëel. Deze problematiek is vooral terug te vinden bij de beoordeling van de promotor van de masterproef of in zeer kleine klassen (genre filosofie). De zeer persoonlijke relaties tussen de professor en de student zorgt voor het verdwijnen van enige vorm van anonimiteit bij het invullen van de beoordeling.

Een ander heikel punt is dat de onderwijsevaluatie ook werkt met een quorum (er dient een minimum aantal studenten de evaluatie in te vullen). Indien het quorum niet gehaald wordt, hecht men weinig of geen belang aan de resultaten van de enquête. Dit is eigenlijk vrij logisch. Juiste conclusies kunnen enkel getrokken worden wanneer de steekproef voldoende groot is. Het is een feit dat de studentenparticipatie aan alle Vlaamse universiteiten een historisch dieptepunt bereikt heeft en men moet zich dan ook afvragen in hoeveel gevallen het quorum effectief behaald wordt (dit kan men niet afleiden op basis van de vrijgegeven cijfers). De interesse om de enquête in te vullen is immers niet altijd aanwezig bij het bredere publiek. Er dient echter te worden opgemerkt dat hier een belangrijke opdracht en opportuniteit ligt voor de studentenvertegenwoordigers. Deze zouden hun electoraat actief kunnen aanzetten om de evaluaties in te vullen. Tegelijk zou dit hen ook de noodzakelijke voeling met de achterban geven.

Net zoals L'Origine Du Monde is kwaliteitszorg een portret dat je het best in alle openheid bekijkt. Ondertussen hangt het schilderij veilig en in al zijn naaktheid, in het Musée d'Orsay, te wachten op kijklustigen. Laten we nu ook de taboesfeer van de kwaliteitszorg doorbreken en er niet langer zoals Lacan naar gapen.

Piet Van de Velde

VLOTTE CHATTERS GEZOCHT

De Holebifoon zoekt vrijwilligers, en deze keer niet alleen telefonische wonderkinderen. Als je graag chat, thuis bent in de holebivereld en goed kunt luisteren, dan is dit misschien iets voor jou. Natuurlijk doe je het niet voor de onkostenvergoeding, de gratis Holebipas en het Zizo-abonnement. Dat is alleen maar meegenomen. Het is de potentiële hulpverlener in jou die zich eindelijk kan uitleven.

holebifoon

vragen@holebifoon.be

Dus: indien je tien uur per maand vrij bent en graag deel uitmaakt van een enthousiast team, aarzel dan niet en contacteer ons via mail (jdeleeuw@holebifederatie.be) of bel gewoon: 09 223 69 29. De opleiding start midden maart.

GILBERT
SHELTON

IS ALIVE

AND LIVING
IN PARIS

Gilbert Shelton (Austin, 31 mei 1941) was - en is - één van de populairste van de stripauteurs die voortkwamen uit het '60 counterculture milieu in de VSA. Voor zij die nog nooit van hem gehoord hebben, Shelton is de geestelijke vader van zulke strips als: Wonder Wart-hog, The Fabulous Furry Freak Brothers, Fat Freddy's Cat en Not Quite Dead'. Als iconen van de '60s counterculture, genieten bijvoorbeeld de Fabulous Furry Freak Brothers toch van een wereldwijde en langdurige populariteit. Ook al blijft deze populariteit beperkt tot een ietwat selecte groep van 'comic-book aficionados'. Shelton's aandacht voor details en de ingewikkelde verhaallijnen hebben hem zelfs vergelijkingen met groten als Hergé opgeleverd. In het volgende artikel tracht ik het leven en werk van Shelton op een ietwat leesbare wijze uit te doeken te doen.

Volgens Shelton stond het altijd al min of meer vast dat hij striptekenaar zou worden. Al van toen hij slechts 5 jaar oud was, kopieerde hij de figuren uit

de stripreeksen (bv. Dick Tracey) die in de lokale krant verschenen. Het zou echter duren tot 1971 eer hij de nood zou voelen om volledige verhalen te publiceren. Initieel ging zijn interesse vooral uit naar korte krantenpublicaties. Shelton ontwikkelde zijn stijl dan ook deels door het bestuderen van de 'funnies', deels door het bestuderen van de illustraties in de New Yorker, waarvan zijn burens een grote ingebonden collectie hadden. Zo publiceerde bijvoorbeeld Virgil Partch -een populair en invloedrijk auteur met creaties zoals o.a. Big George, waar Shelton naar eigen zeggen echter geen fan van is- op dat moment in de New Yorker. Deze zou een groot voorbeeld voor de jonge Shelton worden. Ondanks deze vroege interesse spendeerde hij zijn lagere en middelbare schooltijd in een 'public school' en niet een gespecialiseerde kunstschool. Zijn middelbare school had echter wel een 'cartoonists club' waar Shelton dan ook gretig aan meewerkte. Een van zijn eerste personages die een publiek leven zou

leiden, ontwikkelde hij rond deze tijd; 'Poddy'. Gewapend met dit personage ging hij al gauw de lokale reclameborden te lijf en ontpopte zich tot een adbuster avant la lettre. Poddy, vergezeld van de slogan: "Poddy rules the world!", werd zo alomtegenwoordig dat de reclameborden al gauw blanco gelaten werden. Dit bezorgde de jonge auteur natuurlijk enkel nog meer ruimte voor zijn vandalenstreken.

Eind jaren '50, terwijl hij aan de University of Texas studeerde, liet Shelton voor het eerst artistiek van zich horen in een van de lokale universitaire studentenpublicatie. De Texas Ranger was op dat moment een redelijk populair humor magazine waar ook andere latere grote namen aan meewerkten. Onder deze bevond zich bijvoorbeeld Frank Stack, tijdens het academiejaar '58-'59 de hoofdredacteur van het magazine en latere auteur van wat wordt gezien als de eerste underground strip publicatie ooit: 'The Adventures of Jesus'.

Na zijn studies verhuisde Shelton begin jaren '60 naar New York. Werk was moeilijk te vinden, zijn opleiding had vooral uit Geschiedkundige vakken bestaan, maar daar was op dat moment amper vraag naar. Zijn tijd bij Texas Ranger had hem echter een aantal contacten bezorgd in de uitgeverswereld en hierdoor kon hij uiteindelijk dan toch aan de slag als adjunct-redacteur bij twee automagazines in New York. Deze connecties hadden waarschijnlijk nooit volstaan om werk te vinden, maar zijn grootste geluk bestond er in dat Sovjet Rusland net op dat moment besloot om West-Berlijn hermetisch af te sluiten. De crisis in Berlijn had tot gevolg dat reservisten -waaronder de hoofdredacteur van beide bladen- massaal werden opgeroepen. Van de magazines zelf had hij dan wel geen hoge pet op, dit waren immers maar flauwe derivaten van de L.A. Hot-rod magazines. In zijn eigen woorden; "What do they know about cars in Manhattan?" Het was voor hem wel een geweldige opportuniteit om zijn tekeningen heimelijk in beide publicaties te verwerken. Gezien de lezersbijdrages in zijn ogen zo ongelooflijk slecht waren, schreef hij de magazines immers bijna volledig zelf.

Het bloeiende literaire leven in New York stelde hem in deze periode ook in staat om, via oude collegas van zijn tijd bij Texas Ranger, contacten te leggen met de staf van Help! . Help! was op dat moment een cultureel centrum waar vele latere prominente artiesten aan meewerkten (bv. Harvey Kurtzman, Terry Gilliam, en Chuck Alverson). Dit zou hem bij zijn 'grote' doorbraak eind jaren '60 nog van pas komen.

Wonder Wart-Hog:

Tijdens dit verblijf in New York ontstonden de blauwdrukken voor Sheltons' eerste personage dat nationale faam zou verwerven binnen de comix-scène in de VSA; Wonder Wart-Hog. In een later interview liet hij zich zelfs ontvallen dat hij zich nog altijd kan herinneren waar exact hij het personage bedacht. Voor de geïnteresseerden: op de kruising tussen de Avenue of the Americas en 45th Street. Het idee achter Wonder Wart-Hog was het parodiëren van

Superman en het hele superheldengenre. Shelton was zeker niet de enige die op dat moment met dat idee rondliep, maar Wonder Wart-Hog was wel zonder twijfel één van de allereerste parodieën op het genre. De eerste verhalen van Wonder Wart-Hog verschenen in het nieuw opgerichte tijdschrift 'Bacchanal' -dat overigens maar twee nummers zou publiceren, maart en april '62 -. Deze studentenpublicatie werd in Austin opgestart door een aantal voormalige medewerkers van Texas Ranger. Het magazine had een heel deel van zijn voormalige staf aan de deur gezet wegens het verwerken van

haar toen zelfs aan om dat puristische Folk gedoe te laten vallen en iets met Rock en Blues te doen. Het zou dan wel nog een tijd duren eer ze dit advies opnam, maar de rest van het verhaal kent u waarschijnlijk wel.

Na twee jaar liet Shelton zijn kunstopleiding voor wat het was en werd dan in '64 toch nog opgeroepen voor een tour-of-duty in Vietnam. Tijdens het medische onderzoek speelde hij echter open kaart over zijn gebruik van psychedelische drugs zoals LSD en mescaline en werd navenant medisch onfit verklaard. Hierdoor ontsnapte hij aan een militair conflict

obsценiteiten in artikels en illustraties. Bacchanal zelf was dan wel geen lang leven beschoren, voor dat het magazine over kop ging slaagde het wel om Wonder Wart-Hog voor te stellen aan een groter publiek.

Eind '62 keert Shelton terug naar Texas waar hij zich, voornamelijk om aan de oorlog in Vietnam te ontsnappen, inschreef in een kunstopleiding aan de voornoemde University of Texas. Gedurende deze periode werd hij ook benoemd tot hoofdredacteur van de Texas Ranger, dat rond dat moment de piek van zijn populariteit kende en een oplage had van om en bij de 12 000 exemplaren. Aan Texas University studeerde trouwens op dit moment nog andere legendarische figuren van de zestiger jaren. Zo was Shelton tussen '62 en '64 goed bevriend met niemand minder dan Janis Joplin. Naar verluid raadde hij

dat langzamerhand uit de hand begon te lopen. In zijn eigen woorden:

"I was glad to get off the hook. Vietnam was really heating up by this time. I thought I was doomed."

Opgelucht dat hij zijn leven niet zou beëindigen in een rijstveld nabij Khe Sanh, begaf hij zich richting Cleveland waar zijn vriendin - Pat Brown - ingeschreven was aan de Cleveland Art Institute. Hier probeerde hij werk te vinden bij de American Greeting Card Company, waar collega Robert Crumb zijn reputatie had gevestigd. Voor hem hadden ze echter geen plaats, dus pendelde hij de volgende jaren voornamelijk heen en weer tussen Austin, Cleveland en NY. In Austin werd hij benoemd tot art director voor de Vulcan Gas Company, de Filmore van Austin. Aldaar tekende hij, samen met Jim Franklin, vooral posters in de stijl

van Victor Moscoso en Rick Griffin. Deze jaren leverden echter vooral commercieel gedoemde projecten op, zoals Wonder Wart-Hog Quarterly. Van dit magazine werden maar liefst 140 000 exemplaren per oplage gedrukt, na vier edities ging zijn drukker echter ten onder. De kosten van dit Wart-Hog Quarterly hadden hier waarschijnlijk toe bijgedragen gezien van elke editie slechts een 40 000 exemplaren uiteindelijk verkocht raakten.

Fabulous Furry Freak Brothers

In de winter van '67-'68 zagen dan uiteindelijk de Fabulous Furry Freak Brothers het daglicht. Shelton beweert dat hij het idee kreeg na naar een filmavond in de Vulcan Gas Company te zijn geweest in Austin. Op de bewuste avond draaide men er eerst een Marx Brothers film en daarna een Three Stooges film. Shelton raakte overtuigd dat hij dit ook wel kon en combineerde de twee. Samen met een bevriende filmstudent begon hij aan de opnames voor een 5 minuten durende kortfilm getiteld: "The Texas Hippies March on the Capitol". Voor de bijbehorende poster tekende hij ook een stripverhaal, het allereerste avontuur van de Freak Brothers. De film zelf kreeg ondermaatse reacties, maar het bleek vooral de strip te zijn dat het publiek kon smaken. Mede hierdoor besliste Shelton dan om zich volledig toe te leggen op het schrijven en tekenen van 'comix'.

In '68 publiceerde hij 'Feds 'N' Heads', een eenmalige uitgave welke, naast Wonder Wart-hog, ook het eerste volledige verhaal bevatte van de Fabulous Furry Freak Brothers. Vooral deze drie personages, Fat Freddy Freekowitz, Freewheelin' Franklin en Phineas T. Freakears, zouden de basis leggen voor zijn, nog altijd niet aflatende, populariteit. De verhalen van de Freak Brothers centreerden zich rond het gebruik en de aankoop van allerhande illegale genotsmiddelen - voornamelijk marihuana. De Freak Brothers waren voor Shelton echter voornamelijk een vehikel om het verhaal te vertellen, en tegelijkertijd een maatschappijkritische visie aan de man te brengen. Zowat iedereen moet er aan geloven; de overheid, politici, religie maar ook de hippies zelf en de

contradicties die bestonden tussen de realiteit en het ideaal waar ze zagezegd voor stonden. Misschien had dit te maken met het feit dat Shelton, zo verklaarde hij later, te oud was om een hippie te worden, maar te jong was om een beatnik te zijn geweest. Het trio zou trouwens o.a. als inspiratie dienen voor Cheech en Chong, wanneer deze hun overbekende wietsmorende personae ontwikkelden. De serie legde zich alleszins niet toe op de laagste gemene deler. Naast de alomtegenwoordige verwijzingen naar drugs en counterculture slopen ook Kulturele verwijzingen overal de serie binnen, van 'dèjeuner sur l'herbe' tot Ulysses van James Joyce. Zo toont bijvoorbeeld het vervolgverhaal 'The Idiots Abroad' zich tot een hedendaagse herwerking van Voltaires Candide.

Feds 'N' Heads verscheen in een oplage van 3000 exemplaren, en net als Robert Crumb met zijn Zap Comix stak Gilbert Shelton zijn publicatie volledig in elkaar. Gedrukt in de garage van een vriend, niette hij ze eigenhandig in elkaar en verkocht ze spreekwoordelijk vanuit zijn kofferbak. Enkele honderden exemplaren raakte hij al in Austin kwijt, waarna hij nog met de auto een tocht naar San Francisco ondernam om daar de resterende exemplaren aan de man te brengen, of in één geval, zelfs te ruilen voor een uiteenvallende '1960 Chevrolet'.

Het volgende jaar verhuisde Shelton met een aantal vrienden naar San Francisco. Ze legden hun geld samen en kochten een kleine drukpers en begonnen hun eigen bedrijf 'Rip Off Press'. Het originele idee was om posters te blijven maken, zoals Shelton in Austin had gedaan. Uiteindelijk bleek de kwaliteit van het drukwerk ondermaats te zijn voor commerciële posters, goedkope comix echter kon de drukpers met gemak aan. Rip Off Press zou nog een belangrijke rol spelen binnen de 'ondergrondse' scène van San Francisco. Shelton zelf raakte echter al snel het wereldje van het publiceren en drukken beu en vertrok weer richting New York. In de jaren '70, na

een korte stop in Venice (Californië) belandde hij weer in San Francisco en publiceerde hij er regelmatig nieuwe episodes van de Freak Brothers in een collaboratie met Dave Sherdian (1974-1982) en Paul Mavrides (vanaf 1978). Deze werden zowel gepubliceerd door

Rip Off Press als in illustere magazines als Zap Comix, Playboy, High Times en natuurlijk een hele rits van 'ondergrondse' kranten. In 1978 deed hij ook nog de illustraties voor het 'Shakedown Street' album van de Grateful Dead.

Obsceniteit.

Eind jaren '70 breidde de Freak Brothers uit naar Groot-Brittannië. Na vele problemen met de Britse douane, die de strips frequent in beslag nam als zijnde uitlopers van de drugscultuur en dus onfit voor verkoop, vroeg de uitgever Hassle Free Press -nu Knock About Comics- een licentie aan om zelf de Freak Brothers te kunnen publiceren in het VK. Hoewel daarmee het import probleem van de baan was, waren de problemen nog maar net begonnen. In 1982 kreeg Hassle Free Press een rechtszaak aan hun been wegens obsceniteit. Een Brits MP had enkele van hun strips bij zijn zoon gevonden en vond ze ongehoord. De rechtszaak zou uiteindelijk twee jaar duren, in de tussentijd werden de strips in beslag genomen en verzegeld opgeborgen. Hassle Free Press won uiteindelijk de rechtszaak maar was wel enorm veel geld kwijt. De gouden jaren van de ondergrondse strip waren

intussen voorbij. In de VS ging het ook achteruit met de verkoop, een belangrijke reden hiervoor was de vervolging van Head shops door de Amerikaanse regering onder Nixon. Deze winkels verkochten naast 'comix' voornamelijk tabaksparafernalie, welke natuurlijk bedoeld waren voor uw illegale rookwaren. De verkoop van stripboeken in deze winkel werd door de Nixon administratie aangegepen als een teken dat de winkels kinderen aan de drugs probeerde te krijgen en een extra reden om ze te sluiten. Gezien de 'tabaksparafernalie' meer geld opleverden dan de comix verkoop, werden de laatste maar uit de winkel verwijderd.

Maintenant.

Doorheen de jaren '80 verschenen de Freak Brothers nog frequent, eind jaren '80 echter, begon het aandeel van Shelton sterk te verminderen en liet hij het werk voornamelijk aan Paul Mavrides over. In 1988 begon Shelton samen met de Franse auteur Pic een nieuwe serie getiteld 'Not Quite Dead'. Een strip over een disfunctionele Rock band in de harde wereld van de muziekbusiness die nooit echt doorbreekt. Hij ontmoette Pic op het Franse stripfestival van Angoulême en de artistieke samenwerking was direct een voltreffer. Deze serie gaf hem ook het gewenste excuus om zijn biezen te pakken en de VS te laten voor wat ze was. Hij woont momenteel in Parijs, waar hij nog altijd werkt en publiceert. Hierin is Shelton natuurlijk niet alleen, ook bijvoorbeeld Robert Crumb en Frank Stack wonen momenteel in Frankrijk, waar tegenwoordig de nieuwste nummers van Zap Magazine in elkaar gejammed worden.

Nathaniël Bovin

***WE STILL WANT U
TO WRITE 4 US
REDACTIEVERGADERING
EVERY WOENSDAG
8PM TRIOMPHLAAN 62
BOVENSTE BEL***

POETRY : GEEN BESLUIT

Ik slik mijn woorden in
blaas een gedempte bries
is dit het eind of begin
weet ik wat verlies

Ik spuw jouw lippen uit
jouw ogen krassen mij
Ik neem geen besluit
maar weet wel waar dit toe leidt

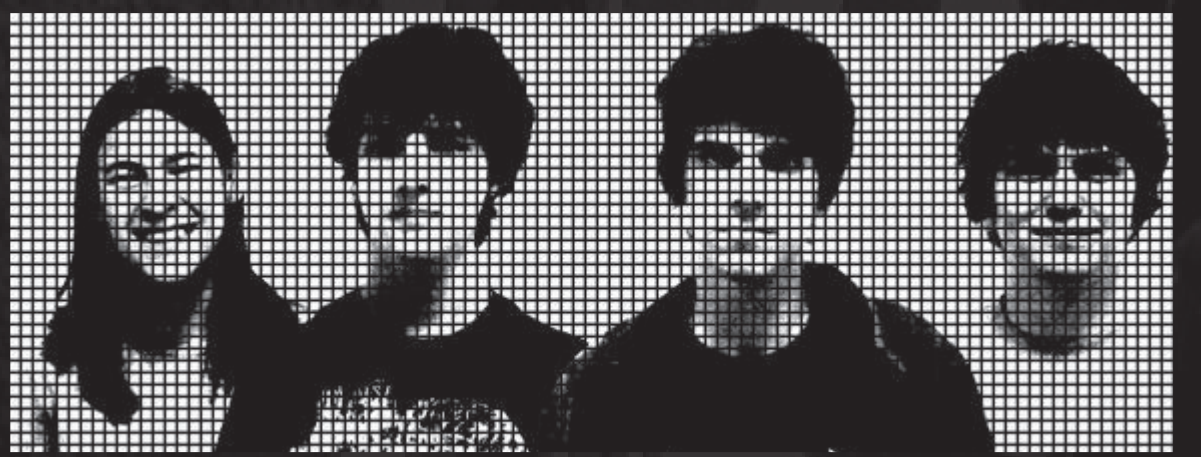
Ik trek jouw daden in
teveel met jou gedweept
of niet genoeg misschien
heb nooit gezegd dat dat me speelt

BY PEACH

De Moeial Review

ROCKKEDOWN

2009

BAND: Psycho 4
FROM: De Kempen, DC
WHEN: 16 maart
SOUNDS LIKE: QOTSA meets Does it Offend You?
CHECK OUT: Dance MTHFCKR Dance
Wat zegt De Moeial?
Electronica Stonerrock? Zo te zien kan het allemaal in de Kempen. Stevig, zeer stevig. Onversneden brok meedogenloze rock.

BAND: Sensuur
FROM: Alseberg
WHEN: 1 maart
SOUNDS LIKE: Blink 182 en Foo Fighters
CHECK OUT: The World Will Die
WAT ZEGT DE MOEIAL?:

Bij het openen van de myspace van de groep zie je dat ze een serieuze aanslag gepleegd hebben op het repertoire van The Hives. Ook The Smashing Pumpkins kregen een behandeling, misschien mikken ze hun pijlen op de kunstbende, maar in de rockrace zullen toch wat meer pit voor de dag mogen brengen als ze willen verder geraken.

BAND: Heartbeat:zero
 FROM: Brussels
 WHEN: 1 maart
 SOUNDS LIKE: een keer iets nieuws
 CHECK OUT: Our Wedding in Vegas
 WAT ZEGT DE MOEIAL?:
 Het zou veilig zijn om te zeggen dat Heartbeat:zero experimenteel is, maar ze zijn zelf dat tikkeltje te energetisch om zo'n brave beschrijving onder hun naam te zetten. Het lijkt op een beestje dat niet kan noch wilt stillen zitten.

BAND: Tubelight
 FROM: Diest
 WHEN: 9 maart
 SOUNDS LIKE: Television, Richard Hell & the Vovoids
 CHECK OUT: Need It
 WAT ZEGT DE MOEIAL?:
 Op dezelfde avond twee grote kansmakers. Deze mannen zijn creatief bezig geweest met de klas van '77 uit de CBGB's. Lower Manhattan aka Diest zendt inderdaad zijn strafste mannen uit naar het KulturKaffee. In de groene Michelin gids zou er naast hen staan: Vaut le Detour.

BAND: The Wolves
 FROM: Ergens links van de derde pitta-sstraat
 WHEN: 25 februari
 SOUNDS LIKE: Raconteurs op een zondagnammidag
 CHECK OUT: Hun cover versie van Fallin' (Alicia Keys) of Black Jack
 WAT ZEGT DE MOEIAL?:
 Het groepje is niet vreemd om een stevig brok blues te verwerken naar 2 minuten-en-een-beetje-meer songs. Enkel zullen ze hard genoeg van zich af moeten bijten om potent te zijn en echt potten te breken.

BAND: Timer
 FROM: Antwerpen
 WHEN: 25 februari
 SOUNDS LIKE: Een saaie Isis
 CHECK OUT: /
 WAT ZEGT DE MOEIAL?:

Wel zo horen we het niet graag, maar het is tegenwoordig hip om sludge en postcore te spelen. Grote namen als Isis hebben het pad klaar gestoomd, voor minder geslaagde rip-off's. Nu heeft Timer wel verschillende invloeden maar uiteindelijk hebben ze moeite om gewoon niet hervallen in telkens dezelfde metal-achtige hoeken.

BAND: Cave control
FROM: Leuven
WHEN: 1 maart
SOUNDS LIKE: mensen die een midlife crisis hebben
CHECK OUT: /
WAT ZEGT DE MOEIAL?:
De jaren '80 zijn terug en in de mode. Spijtig genoeg blijft de lame-ass hair rock uit de mode, maar goed inspiratieloze rock'n'roll is ook wel een keer iets anders.

BAND: The Garden Chairs
FROM: Linkebeek
WHEN: 16 maart
SOUNDS LIKE: Razorlight en The Wombats
CHECK OUT: The Hate Song
WAT ZEGT DE MOEIAL?:

Voor een britrockgroepje ligt de zanglijn toch iets te veel begraven in de muziek. Toch blijft 'The Hate Song' een goed nummer, waarbij ze creatief omgaan met hun invloeden.

BAND: Carbon
FROM: Lommel
WHEN: 9 maart
SOUNDS LIKE: The Modern Lovers en Orange Black
CHECK OUT: Easy Money
WAT ZEGT DE MOEIAL?:
Nu eerst waren we nog geschokt door het idee van 3 kick-ass groepen op 1 avond, maar Carbon blijkt plots het twijfelgeval. Ze willen je graag alle hoeken van de kamer laten zien met hun scherpe riffjes, maar uiteindelijk breekt het nooit helemaal los.

BAND: The Roleplay Bandits
FROM: Beigem
WHEN: 16 maart
SOUNDS LIKE: Axl Rose & nailpin
CHECK OUT: Insane
WAT ZEGT DE MOEIAL?:
We zijn het hier met zijn allen eens dat er misschien met de muziek nog iets te doen valt, maar het gevoel van Eddie Vedder aan de zang maakt het allemaal een beetje te cliché.

BAND: Willow
FROM: Meise
WHEN: 9 maart
SOUNDS LIKE: Roxy Music, Clap Your Hands Say Yeah!, Black Kids
CHECK OUT: Heart Smart
WAT ZEGT DE MOEIAL?:
 Neurotische zenuwtrekjes en keyboards riffjes in een mix van haastige gitaren en een Robert Smith-stem. Een grote kanshebber voor een finaleplaats, hopelijk delen jullie onze mening.

BAND: Narakeia
FROM: Sint-Pieter-Leeuw
WHEN: 25 februari
SOUNDS LIKE: Millionaire /Black Box Revelations / Radio Infinity
CHECK OUT: Screw California
WAT ZEGT DE MOEIAL?:
 In tijden dat Josh Homme bij hoog en laag zit te beweren dat Stonerrock dood is, proberen deze drie jongens uit S.P. Leeuw een poging te doen om hem het tegendeel te bewijzen. Helaas komt het net iets te herkauwd over, maar ondertussen timmeren ze wel verder aan hun stevige live-reputatie.

BAND: Bad Cirkuz
FROM: Leuven
WHEN: 9 maart
SOUNDS LIKE: Linda Rondstadt & Randy Newman
CHECK OUT: Missing Blues
WAT ZEGT DE MOEIAL?:
 Bad Cirkuz heeft al eerder een plaatsje veroverd op Marktrock en hun bluesachtige jazz is zeker gericht op het grote publiek. Het is vooral easy listening op een avond van explosief gitaarrockgeweld!

BAND: Zonder Planeet
FROM: Halle
WHEN: 1 maart
SOUNDS LIKE: Monza featuring Ingeborg
CHECK OUT: Vooruitkijkspiegel
WAT ZEGT DE MOEIAL?:
 Nederlandstalige rock is altijd zo'n gevaarlijk beestje. Velen proberen wat te lijken op De Mens, maar worden hoogstens een variant op de Kreuners. Zonder Planeet wringt zich lichtjes weg van de concurrentie, maar de vraag is of hun song-teksten overeind zullen blijven in een live-set.

KENNETHBOS IS BOOS OP LINKS, RECHTS EN DE PAUS

De maanden tussen deze column en de vorige waren bij tijden een hoogmis voor fans van incompetentie, eindeloos geëmmer en ouderwetse smeerlapperij. We beginnen dicht bij huis, namelijk het Vlaams politiek landschap.

G.W. Bush en Y. Leterme zijn beiden van het politieke toneel verdwenen, en we kregen er een iets draaglijkere wereld voor in de plaats. De ene weliswaar een oorlogsmisdadiger, de andere simpelweg Vlaams incompetent, allebei laten ze een spreekwoordelijke plas achter op het tapijt. Leterme is in zijn bescheidenheid gesukkeld over drie redelijk eenvoudige woordjes: scheiding der machten. Deze woordjes kosten niet enkel de job van Leterme en Vandeurzen (Reynders mag zijn job als minister voor het leven rustig verder zetten), ze zorgden ook voor een triest politiek schouwspel, waarin iedereen heiliger dan de paus was, de democratie beschermd moest worden en de scheiding der machten wél genegeerd moet worden door een onderzoekscommissie. Wat die lastige experts ook mogen beweren, electoraal succes moet geoogst worden, en liefst nog vóór 9 juni.

De Vlaamse liberalen -kampioenen der consequente hypocrisie- hebben in deze moeilijke economische tijden het licht gezien van hun verloren messias. Jawel, Guy Verhofstadt is back. Dat deze neo-liberaal de ideologische verantwoordelijkheid deelt voor de hedendaagse financiële crisis kan geen bezwaar zijn, "de mensen" moeten zich gewoon de good ol' days herinneren, toen geld aan de bomen groeide, belastingen dienden om verlaagd te worden, bedrijven bediend moesten worden en staatsbedrijven geprivatiseerd. Overigens, als oplossing van deze crisis deelt de VLD de mening van menig Amerikaans Republikein die denkt dat een financiële crisis opgelost wordt door belastingverlagingen. Een staat met een

begrotingstekort heeft minder geld nodig, ziet u. Dit schaamteloos stemmen kopen brengt mij dan ook naadloos naar de volgende op mijn schandpaal.

Natuurlijk hoed ik mij om de VLD als "kampioen van de hypocrisie" te omschrijven in het land van deze nieuwe

prins: Jean-Marie Dedecker... al zou iemand met een slecht karakter kunnen opmerken waar hij de stiel bij de VLD geleerd heeft. Dedecker, met zijn "absolute vrije meningsuiting" (maar dan niet in eigen rangen, waar een dissidente mening niet geduld wordt) en "rechts voor de raap" heeft namelijk besloten dat het cordon sanitaire tóch een goed idee was en dat de volgende regering maar eens samengesteld moet worden zonder "links". Ik vermoed dat Dedecker hiermee verwijst naar de SP.a, een partij die volgens de voorzitter zelfs niet meer socialistisch moet heten, laat staan links zijn. Een coalitie dus van LDD, CD&V en Open VLD, arm Vlaanderen inderdaad. Tegenover deze stoutmoedige plannen staat aan Vlaamse linkerkant dus een socialistische partij die dat zelfs in naam bijna niet meer was, de Groenen en de LSP (spirit, VL.Pro minus Bertje) en aan Franstalige zijde: de PS, een partij die zijn uiterste best doet om qua cliëntelisme de Waalse CVP te blijven, en Ecolo. We zijn goed bezig,

ook al zeggen ze van niet.

Ohja, Bart De Wever is overigens nog steeds een oerconservatieve lul, bijna-slimste-mens of niet. Dat de man erin slaagt om ietwat entertainend te zijn in een goed gemaakte quiz verandert niets aan wat hij is: de voorzitter van een partijje dat sukkel met de kiesdrempel, en laten we het daar voorlopig bij houden.

De rechterzijde beperkt zich natuurlijk niet tot de Belgische landsgrenzen om mij te irriteren. Partijvoorzitter van de Nederlandse "Partij van de Vrijheid", de heer Geert Wilders wou namelijk op uitstapje gaan naar Groot-Brittannië om aan enkele parlementsleden zijn filmpje te laten zien. Voor mij geen probleem. Ik had dit gedeelte van mijn column graag willen gebruiken om te argumenteren dat vrij verkeer van personen binnen de EU ook geldt voor rascistische klootzakken, en dat fascisme niet verslagen wordt met fascistische maatregelen. Maar, de heer Wilders maakt het mij onmogelijk. Dit heertje, volgens zijn weblog een heuse "freedom fighter" heeft namelijk zélf geen enkel probleem met het autoritaire. Zo wil hij de Koran verbieden, omdat dit boek net als 'Mein Kampf' zou oproepen tot geweld. Wilders verklaarde dan ook op Heathrow, zonder zelf de ironie te vatten:

"This is freedom of speech. I mean, let's have a debate," he told the BBC. "This is how a democracy and the rule of law and a civil society should work. If you disagree, talk to one another."

Er zijn uiteraard twee politieke definities van de woorden "vrijheid" en "vrijheid van meningsuiting": Die van Wilders, Dewinter en vele anderen, en wat ze écht betekenen. Cognitieve dissonantie als basis van een ideologie, il faut le faire.

become Israel – is on a quite different scale. This recalls not a normal Middle East bloodletting but an atrocity on the level of the Balkan wars of the 1990s. And of course, when an Arab bestirs himself with unrestrained fury and takes out his incendiary, blind anger on the West, we will say it has nothing to do with us. Why do they hate us, we will ask? But let us not say we do not know the answer."

Deze Israëlische verkiezingen van 10 februari werden overigens wél gewonnen door de Kadima partij van Livni, gevolgd door twee partijen die zo mogelijk nog gevaarlijker zijn voor Palestijnen en vrede in het Midden-Oosten, namelijk de Likud partij van Netanyahu en Yisrael Beitenu van Lieberman, een fraudeur die qua Arabierenhaat Filip Dewinter op Mieke Vogels doet lijken.

Als uitsmijter van deze column hoef ik zelfs geen snijdende opmerkingen te maken, een simpele opsomming van feiten volstaat om de lustige cynicus van een levensvoorraad schadenfreude te voorzien. Aldus, in de categorie "Slechte punchline zoekt grap": Ex-Hitlerjugend-paus promoveert notoir negationist.

Op het internationaal toneel is er natuurlijk ook geen ontkomen aan de Gaza-kwestie, waar de Israëlische regering, met de verkiezingen in aantocht de bevolking van Gaza -de grootste openluchtgevangenis ter wereld- nog eens nader liet kennismaken met "de enige democratie in het midden-oosten". Dit natuurlijk zonder enig noemenswaardig verzet van internationale leiders. Omdat al vele anderen het al veel beter verwoord hebben (waaronder in deze Moeial) zal ik mij beperken tot de slotsom van een analyse van Robert Fisk in The Independent:

"Yes, Israelis deserve security. Twenty Israelis dead in 10 years around Gaza is a grim figure indeed. But 600 Palestinians dead in just over a week, thousands over the years since 1948 – when the Israeli massacre at Deir Yassin helped to kick-start the flight of Palestinians from that part of Palestine that was to

Jawel, de heer Joseph Alois Ratzinger, sinds 2005 de herder van de Katholieke kerk heeft de excommunicatie van Richard Williamson ongedaan gemaakt. Niet enkel is dit een erg domme PR-zet, het is symptomatisch voor de traditionalistische koers die het Vaticaan gekozen heeft. De heer Williamson, lid van het Pius X - genootschap geleid door Marcel Lefebvre verzet zich ook tegen het tweede vaticaan concilie, dat de Kerk iets te hard moderniseerde tot de vrouwenonderdrukkende, pedofielen-beschermende homofobe organisatie met kerkdiensten in de volkstaal die we vandaag kennen. Moge God ons allemaal bijstaan als dit de richting is die Benedictus de 16e wil uitgaan.

*Met geërgerde groetjes
Kenneth Pontzele*

COLOFON::De Moeial
Maandelijks studententijdschrift
van de VUB in samenwerking
met het Brussels Studentengenootschap,
Studiekring Vrij Onderzoek
en Dienst Cultuur.

ADRES: Triomflaan 62, 1050 - Brussel

MAIL: moeial@vub.ac.be

WEB: facebook, scribd.com

HOOFDREDACTEUR:
Piet Van de Velde

ADJUNCT-REDACTEUR:
Nathaniël Bovin

LAY-OUT: Michael Van de Velde

REDACTIELEDEN: Jeroen Derkinderen,
Ben Van Overmeire, Rob Werkers, Silke
De Nies, Michael Van de Velde, Pieter

Boeykens, Kristof Gombeer, Piet Van de
Velde, Nathaniël Bovin, Annelien Rijmen,
Keneth Pontzele,

ABONNEMENTEN

--> Jaarabonnement: 30 euro

--> Steunabonnement (jaar): 75 euro

--> Rekening: 001-3413182-22

--> Vermelding: "DE MOEIAL"

--> Stuur uw adresgegevens
naar: moeial@vub.ac.be

OPLAGE: 1.600 exemplaren
FORMAAT: specialleken
DRUKKER: Grafikon

Gedrukt op gerecycleerd papier

REDACTIEMEDEWERKERS:

Bram, Daniël, Ben, Bilal, Quinten, Hugo,
Hannah, Pieter-Jan, Thomas, Michel
Magits, July, Hugo (Chavez)...

**DE REDACTIE IS
NIET VERANDWOORTELIJK
VOOR SPELFAUTEN
EN LESERSBRIEFEN**

Ook al heeft deze tekst een erg lang rijpingsproces gekend, de ontmoeting die aan de basis van wat hierna volgt, is onbestoft gebleven. Zoals ik de stichtster van Amusée vous voor het eerste begroette in een café in het Leuvense, druk nabesprekend met een Brusselse vrijwilligster nippend van haar tas, zo zal ik ze blijven herinneren hebben mijn hersens eenzijdig beslist. Jammer genoeg zijn ze niet altijd zo beslissingsvaardig. Soit, over de geschiedenis, de visie en de toekomst van Amusée vous.

Amusée vous haar filosofie gaat, zoals vele culturele verheffingsprojecten, terug tot in de jaren '68. De golden sixties

te schrijven. De evidentie van de uitgelopen inkt wordt tegelijk gekoppeld aan de onmogelijkheid tot expressie.

Amusée vous wil kunst door jongeren doen beleven. Door goedkope en toegankelijke projecten aan te bieden, zonder betutteling of verkleuring, wil ze aantonen dat kunst niet iets onbevattelijks is in al haar ogenschijnlijke abstractheid. Ze wil de bruisende verhaalwereld van een ruimte als een museum overbrengen, met de hoop een zelfde verwondering als de makers zelf ervaren, teweeg te brengen. Haar missie is enerzijds breder dan het louter aanbieden van kunstprojecten aan

een ticket voor Werchter hadden de hele zomer gratis Vlaamse musea konden bezoeken. Wegens groot succes (70% van de jongeren hebben effectief een museum bezocht) werd een gelijkaardig opzet in 2008 herhaald op Pukkelpop, waar we promotie maakte voor minister Anciaux' project waardoor alle musea voor € 1 toegankelijk waren voor de jongeren. Naast uitgewerkte nationale projecten en regionale initiatieven slaat Amusée vous ad hoc initiatieven uitgaande van de musea zelf niet af, waardoor de vrees voor een mogelijk writers block niet erg groot wordt.

brachten naast glitter en glamour en de massale productie van de volkswagen ook kunstenaars met een missioneringdrang voort. Een van hen was Marcel Broodthaerts, een man die niet alleen een eigenzinnig en veelzijdig, haast niet te omlijnen, kunstproject bezat maar tevens de onderstroom zou vormen voor Amusée vous, wat 36 jaar later het levenslicht zou kennen.

Broodthaerts kloeg als jong kunstenaar het "l'exposition que pour des bourgeois" aan en startte ondermeer een eigen museumhuis in Brussel. Hij wou de geprivilegieerde Kunst ontmantelen en teruggeven aan het volk. Door dé Belg centraal te zetten in zijn kunstwerken trachtte hij de Belgische cultuur haar waarde die het toebehoort te geven en werkte hij indirect inspirerend voor menig ander Belgische kunstenaar. Broodthaerts' werken getypeerd door humor, kennen een zekere gelaagdheid van op het eerste zicht vaak absurde expressies. Zo getuigt bijvoorbeeld zijn video 'La pluie', waarin hij buiten in de regen vergeefs probeert

iedereen. Het wil jongeren aanzetten actief te participeren binnen de kunstwereld. Thans de "l'art pour l'art" wil ze zeker niet ontnemen. Zo krijgen jonge kunstenaars eveneens de mogelijkheid om zelf kunst te produceren en te brengen voor publiek. Anderzijds is ze minimalistische in haar opzet door zich voornamelijk te focussen op de openstelling van musea.

Amusée vous is het project van twee fulltime (nationale) werkkrachten, Isabel Lowyck en Lotte Van den Berg en een zeventigtal regionale vrijwilligers verspreid over heel Vlaanderen en Brussel, met Gent als meest actieve kern. Door middel van regionale coördinatoren wordt er voeling met de nationale lijnen en projecten gehouden en andersom voeden de regionale kernen het nationale beleid.

Op basis van niet structurele subsidies overleeft dit project ondertussen al meer dan vier jaar. Haar eerste project in samenwerking met Herman Verschueren bestond erin alle jongeren onder 26 die

In de toekomst wil Amusée vous naast haar huidige jongereninvasie op gebied van de Vlaamse musea, ook vorming geven aan haar vrijwilligers, waardoor ze naast fijne herinnering iets blijvends op artistiek vlak kan betekenen. Ook de Brusselse vleugel binnen Amusée vous zou beter kunnen worden uitgebouwd. Brussel biedt tal van troeven waar de andere Vlaamse steden enkel van kunnen dromen. Haar tweetaligheid, internationaal en multicultureel karakter is een enorm inspirerende omgeving om te werken. Het is een kwestie van mobilisering van jongeren vanuit de rand naar het centrum, die ongetwijfeld onnoemelijk veel te bieden heeft. Hopelijk kan Amusée vous de Brusselse jongeren overheersen uit hun immobiliteitsdrang. Het belooft alvast de moeite te zijn.

Voor meer informatie over komende projecten:

<http://www.amuseevous.be/projects>

Een reactie op de lezersbrief van Hugo Wils

Recent lezen we een lezersbrief van Hugo, waarbij hij reageert op de censuur die (regelmatig) toegepast wordt aan de VUB. Dit roept ook bij ALS op een weinig nostalgische manier herinneringen op. Was het niet in het begin van dit academiejaar dat onze "vriend" Patrick Steen de bewaking afstuurde op onze stand aan de ingang van de resto? Dezelfde "vriend" stuurde vorig jaar ook de bewaking naar een stand met wafels georganiseerd door Vrij Onderzoek. Dit soort beknotting van de vrije meningsuiting doet ons eerder denken aan de houding van het patronaat bij Carrefour dan van iemand die zich voor de sociale verkiezingen op een syndicale lijst zet...

Vrije mening enkel via dure campagnes mogelijk?

Uit ervaring weten we dat ALS niet de enige kring is die met deze beknotting van de vrije meningsuiting geconfronteerd wordt. Veel zoniet alle traditionele partijen en organisaties slagen erin hun boodschap over te brengen door dure mediacampagnes en dit vormt zelfs een cruciaal deel van hun werking (laat ons niet vergeten dat zelfs voormalig SP.a voorzitter Patrick Janssens voorheen manager was bij het reclamebureau VVL/BBDO). Voor deze partijen en organisaties is het dan ook niet nodig om actie te voeren op straat, op universiteiten, in wijken, aan stations,... om hun boodschap te verkondigen, hun "hippe", nietszeggende en dure mediacampagnes klaren de klus heus wel.

Campagne voeren niet mogelijk zonder repressie?

Wie ervoor kiest om wel de discussie met anderen aan te gaan via stands of campagne op publieke plaatsen wordt overall steevast geconfronteerd met repressieve maatregelen gaande van verbaal geschermd met reglementen tot zelfs arrestaties. Zo werd er bijvoorbeeld op 20 december 2007 in Leuven een politieke militant een rechtzaak opgelegd waarbij er (gebaseerd op een KB daterend van 1895) gesteld werd dat hij in een straal van 20 m rond het station geen politiek maandblad mocht verkopen (en ook niet daarbuiten...). Op dinsdag 25 mei 2007 werden 2 militanten van het Comité voor een Andere Politiek (CAP) opgepakt (en hun pamfletten in beslag genomen) omdat ze een pamflet verspreidden nabij de bushaltes aan het station in Leuven. De snoodaards hadden dit niet 3 weken op voorhand aan het stadsbestuur aangevraagd.

We vinden dit soort repressieve acties niet onschuldig en vinden het noodzakelijk om hierop te reageren.

En op de VUB?

Een van de ALS-leden was zelf getuige van de poging van de overijverige voorzitter en de ondervoorzitter van het BSG om de boekenstand van Hugo te verwijderen en heeft hiertegen ook geprotesteerd. Deze wannebe bewakers van het BSG zouden misschien beter eens nadenken of het hebben van zoveel bevoegdheden (beslissen over het plaatsen van een stand, verdelen van subsidies, toewijzing leslokalen voor studentenactiviteiten,...) de dienstverlening van het BSG naar de studenten toe niet eerder schaadt dan vooruithelpt. ALS wacht nog altijd op de subsidies voor studentenkringen van de voorbije 2 jaar die zouden moeten verdeeld worden door het BSG. We vragen ons ook af op welke manier er dan inspraak is in op de kieslijst die het BSG voorlegt en wanneer de studenten (niet enkel van het BSG) de nieuwe voorzitter hebben kunnen kiezen van deze kring die zich blijkbaar opwerpt als een soort vertegenwoordiging en bewaking van (of tegen...) de VUB studenten.

Dus beste Hugo, ALS is bereid om jou stands aan te vragen indien je dit zou willen, maar we vinden eigenlijk dat dergelijke stands op de campus zonder aanvraag moeten kunnen gebeuren en zullen ook stellen op de volgende bijeenkomst van de studentenraad dat we dit ondemocratisch vinden. We begrijpen dat je zekere ideologische verschillen met ons hebt, maar een dergelijke aanval op de vrije meningsuiting moet volgens ons best op een gemeenschappelijke wijze beantwoord worden.

We eisen dat alle organisaties (met uitzondering van diegene die in het verleden getoond hebben dat ze op een racistische en ook gewelddadige wijze naar buiten treden) op een democratische manier aan het maatschappelijk debat kunnen deelnemen op de campus mbv stands en campagnes.

De Actief Linkse Studenten

Voor wie de artikels van de gebeurtenissen in Leuven eens wil nagaan:

<http://www.socialisme.be/lsp/archief/2007/12/21/leuven.html>

<http://www.socialisme.be/lsp/archief/2007/05/30/leuven.html>

